

Mireille Versteeg

Beter dan
fictie

Eva moet Max helpen met zijn schrijfdeadline – jammer genoeg
doet hij zijn best zo onuitstaanbaar mogelijk te zijn

The day I met you I began to forget a life without you.

~ Atticus

Proloog

Eva

De man aan de andere kant van de bar leunt nonchalant op het zwarte marmer en staart in zijn whiskyglas. Als je niet beter zou weten, zou je denken dat hij het helemaal voor elkaar heeft. Hij staat hier immers op een van de exclusiefste feestjes van het land en hij lijkt voor zijn smoking gemaakt te zijn. Hij is lang, slank en knap, maar niet op een gepolijste manier, daar zijn zijn donkere haren te lang voor en zijn kaken te ongeschoren. Het geeft hem iets onverschrokkenens.

Maar als je goed kijkt, zie je de scheurtjes. Kleine aanwijzingen dat het minder goed met hem gaat dan het aan de buitenkant lijkt. En Eva kijkt goed. Al zeker een half uur staart ze naar de man, zoals hij naar zijn whisky staart. Of eigenlijk: zijn vijfde whisky. Eva heeft ze geteld. En ze heeft ook gezien dat zijn hoofd vanaf de derde whisky meer en meer is gaan hangen en zijn oogleden steeds langzamer bewegen als hij met zijn ogen knippert. De man is dronken. Heel erg dronken.

Ondanks de drukte en de harde muziek uit de aangrenzende feestzaal lijkt hij zich nauwelijks bewust van zijn omgeving. Behalve op de momenten dat de barman zijn glas bijvult. Niemand praat met hem. Medelijdende blikken worden hem toegeworpen, maar niemand komt naar hem toe, met uitzondering van één man die hem even een broederlijke klap op zijn schouder kwam geven. Eva's hart trekt samen. Ze vraagt zich af of ze op hem af moet stappen, hij ziet er zo

eenzaam en verloren uit, maar ze wordt tegengehouden door de donkere wolk die om hem heen lijkt te hangen. Bovendien is hij niet zomaar iemand. Hij is Max Mulder, schrijver van internationale bestsellers. En terecht, zijn boeken zijn briljant. Eva heeft ze allemaal gelezen.

Lange tijd ademde alles wat er over hem werd gezegd en geschreven succes, maar nu, zoals hij daar aan de bar staat, lijkt hij een gebroken man. Ze kan wel raden waarom. Een paar weken geleden had het stranden van zijn relatie een hoop stof doen opwaaien toen een roddelfotograaf had vastgelegd hoe zijn vriendin, actrice Babette Hofman, hartstochtelijk een andere man kust. Sinds de publicatie van die foto's gaat het nergens anders meer over in de showbizrubrieken. Haar affaire met de veel oudere regisseur bleek ook niet de enige te zijn in het jaar waarin zij en Max een relatie hadden. Ze hadden het ideale koppel geleden op de glanzende foto's in de glossy's en de tv-beelden waarin ze stralend op rode lopers verschenen, maar een berucht roddelblad kon een tijdslijn uittekenen waaruit bleek dat Babette vanaf het begin van hun relatie het bed had gedeeld met verschillende mannen. Vooral mannen met invloed in medialand. Het deed haar reputatie geen goed en de wereld had medelijden met de bedrogen Max, die ervoor koos om niet in het openbaar te reageren.

Eva wordt afgeleid door twee vrouwen die vlak naast haar zijn komen staan. Een van hen probeert de aandacht van de barman te krijgen en de ander heeft haar blik op Max gericht. 'Ach, kijk 'm nou, de arme schat.'

Haar vriendin bekijkt hem vluchtig.

'Nou, daar heb ik geen medelijden mee, hoor,' zegt ze minachtend.

'Wat bedoel je?' vraagt de andere vrouw.

Eva spitst haar oren. Dat wil zij ook wel weten.

'Ik las dat het een vreselijke, bezitterige man is. Dat die Babette al veel eerder van 'm af wilde, maar niet durfde.'

‘O, echt?’

‘Ja. Hij heeft haar praktisch in de armen van een ander gedreven.’

Voordat Eva zich kan inhouden, maakt ze een cynisch keelgeluid. *Wat een onzin!* Als de vrouwen zich naar haar omdraaien, ontwijkt ze hun blik en concentreert ze zich overdreven op het nemen van een slok uit haar glas.

‘Hij is wel knap,’ gaat de eerste vrouw verder.

‘Ja, dat is waar,’ verzucht haar vriendin. ‘Zonde.’

De vrouwen nemen hun drankjes mee naar de dansvloer. Eva kijkt ze na. Zou ze ook even gaan dansen? Het is inmiddels zo druk dat het toch niet op zal vallen dat ze alleen is. Nou ja, ze is niet alleen. Ze is hier met Stella, haar bazin, maar die is al de hele avond in gesprek. Ze heeft het eerste uur braaf naast haar gestaan, maar niemand leek geïnteresseerd in haar aanwezigheid en nadat ze het toilet had bezocht, was ze bij de bar blijven hangen.

Ze had uitgekeken naar vanavond; een groot benefietgala waar zo ongeveer alle bekende Nederlanders en belangrijke mediamensen aanwezig waren. En zij mocht zomaar mee met Stella. Dat ze Eva aan iedereen had voorgesteld als haar assistent had ze op de koop toe genomen. De term *junior creative* was ook een mondvul en niet iedereen zou meteen snappen wat het inhield. Ach, Eva vermaakte zich wel met haar favoriete hobby: mensen observeren. En vanaf het moment dat Max Mulder aan de overkant van de bar was komen staan werd het pas echt interessant.

Ze werpt weer een blik in zijn richting, maar tot haar verbazing staat hij niet meer op zijn plek. Nieuwsgierig speurt ze de nabije omgeving af. Max is nergens te bekennen. Hij zou toch niet zijn omgevallen? Bezorgd loopt Eva om de bar heen. Als ze bij het lege glas van Max aankomt concludeert ze opgelucht dat hij niet in een dronken toestand onder de bar ligt. Maar waar is hij dan wel? Als ze achter zich geritsel hoort, draait ze zich om. In een hoek achter de bar staat een

bak met hoge planten en Max Mulder staat ernaast, zwaaiend op zijn benen terwijl hij aan zijn rits frunnikt. Hij gaat toch niet...

‘O, mijn god!’ roept ze uit als Max zijn rits open heeft gekregen en in de plashouding gaat staan. In paniek kijkt ze om zich heen, op zoek naar hulp. Een paar meter verderop staat de man van de schouderklop. Het moet een bekende van Max zijn. De man staat, druk gebarend, iets te vertellen aan een groepje toehoorders. Met drie grote passen is ze bij hem. Ze tikt hem zachtjes op zijn schouder, maar hij lijkt het niet te merken. Ze doet het nog eens, nu wat harder.

De man draait zich naar haar om, duidelijk geïrriteerd dat ze hem uit zijn verhaal haalt.

‘Er is iets –’ begint ze, maar de man haalt met een zucht een visitekaartje uit zijn binnenzak en drukt het in haar hand.

‘Sorry meisje, ik ben even in gesprek. Je kan je boekidee morgen naar me mailen. Verwacht er niet te veel van. *Don’t call us, we’ll call you.*’

Eva staart verbaasd naar het kaartje. ‘Ernst Brouwer – literair agent’ staat er in goudkleurige letters op.

De man, die blijkbaar Ernst heet, heeft zich inmiddels weer omgedraaid, maar Eva stapt in zijn blikveld.

‘U bent een vriend van Max Mulder?’ vraagt ze met urgentie in haar stem.

Ze heeft zijn aandacht.

‘Ik ben zijn agent, hoezo?’ vraagt hij gealarmeerd en hij kijkt langs haar heen naar de lege plek aan de bar.

‘Er is iets met hem. Kom!’

Ze gaat hem voor naar de plantenbak, die godzijdank door een knik in de muur voor een deel aan het zicht is onttrokken. Max staat er nog steeds. Wijdbeens, met één hand tegen de muur en in zijn andere hand... Ze hoort Ernst een gepijnigd geluid maken.

‘Néé, Max! Wat dóé je?’

Eva draait zich discreet om terwijl Ernst zich om Max bekommert. ‘Stop dat ding terug in je broek!’ hoort ze hem zeggen. ‘Je bent laderzat! Ik zei toch dat je het rustig aan moest doen?’

Max antwoordt met een onsamenvattend gebrabbel.

‘O, Jezus. Jij moet echt naar huis.’ Eva hoort Ernst gefrustreerd zuchten. ‘Shit! Er is natuurlijk geen taxi die jou zo mee gaat nemen en ik sta net met Jeffrey en Marina te praten. Dat is ook voor jou belangrijk. Zij hebben goede contacten in L.A.’

‘Ik kan hem wel brengen.’

Zei ze dat hardop? Eva staat net zo verbaasd van zichzelf als Ernst.

‘Echt?’ vraagt hij dan ook.

Eva draait zich om en bekijkt Max, die met moeite door Ernst omhooggehouden wordt. Ze twijfelt eraan of haar aanbod wel zo’n goed idee is, maar ze heeft a gezegd, nu moet ze ook b zeggen. Zo zit ze in elkaar.

‘Waar woont hij?’ vraagt ze.

Ernst noemt een adres in Oost en Eva rekent uit dat ze op tijd terug kan zijn om Stella op te halen en naar huis te rijden. Dat is immers waarom ze mee is vanavond.

‘Oké, ik breng hem. Ik haal de auto en zie jullie bij de uitgang.’

Snel rent ze naar de bar om haar tas te pakken en gaat dan op zoek naar Stella. Ze vindt haar aan de rand van de dansvloer bij een groepje mensen van wie ze er meerdere herkent. Stella is duidelijk in haar element.

‘Stella, sorry dat ik stoort, maar ik moet even weg,’ roept Eva in haar oor om boven de muziek uit te komen.

Stella kijkt haar verbaasd aan. ‘Weg? Hoezo “weg”? Waarnaartoe?’

‘Er is iemand niet goed geworden. Ik wil ’m even naar huis brengen.’

‘Wie dan?’

‘Max Mulder. Hij woont vlakbij, ik ben zo terug, beloofd.’

Stella's blik verandert, ze kijkt plotseling geïnteresseerd.

‘Max Mulder, zeg je? Wat is er dan met hem? Zeker zijn liefdesverdriet aan het wegdrinken?’

Eva haalt haar schouders op. ‘Misschien. Vind je het oké als ik ga?’

‘Als je maar snel terugkomt. Ik ga niet een taxi bestellen omdat jij zo nodig Moeder Teresa wil uithangen.’

Eva knikt en draait zich om.

Het was nog niet makkelijk om Max de auto in te krijgen. Ernst had gehijgd en gevloekt terwijl hij aan het slappe lijf van zijn cliënt sjarde, maar nu de dronken Max eenmaal op de achterbank van Stella's Tesla ligt, strijkt Ernst tevreden zijn jasje glad en klopt op het dak.

‘Luxe bak,’ merkt hij bewonderend op, terwijl hij door Eva's opengedraaide raampje naar binnen gluurt.

Eva krijgt de kriebels van hem. Ze kan niet precies zeggen waarom, het is een onderbuikgevoel.

‘Van mijn bazin, niet van mij.’

‘Aha.’

Ze is duidelijk ineens minder interessant voor hem. Hij overhandigt haar de sleutels die hij eerder uit de broekzak van Max heeft gehaald en herhaalt het adres. Na een laatste klop op het dak draait hij zich om en rent praktisch terug naar binnen, Eva alleen achterlatend met Max. Ze draait zich om. Hij ligt op zijn rug met zijn ogen dicht. Een arm ligt op zijn borst, de andere ligt slap naast hem. Zijn borstkas gaat regelmatig op en neer. Hij slaapt.

De absurditeit van de situatie dringt in alle hevigheid tot Eva door.

Ik heb Max Mulder in de auto!

Ze bekijkt zijn slapende gezicht, de lange wimpers, de brede kaak met de donkere stoppelbaard, de pluk krullend zwart haar die over zijn voorhoofd valt. Hij ziet er vredig uit en jonger dan toen hij met een somber gezicht aan de bar stond. Hoe oud is hij eigenlijk? Eva

reken het uit. Zijn eerste boek kwam uit toen hij drieëntwintig was. Dat weet ze omdat destijds in de pers werd benadrukt hoe bijzonder het was dat iemand op zo'n jonge leeftijd debuteerde en vrijwel meteen in meerdere talen werd gepubliceerd. Inmiddels is het vier jaar en drie boeken later, dat maakt Max Mulder dus zevenentwintig. Twee jaar ouder dan Eva zelf.

Ze onderdrukt de neiging om de pluk haar van zijn voorhoofd te vegen. In plaats daarvan start ze de auto en baant zich voorzichtig een weg over het drukke Rembrandtplein. Op de enorme display in het dashboard typt ze het adres in van Max' huis en niet veel later rijdt ze het centrum uit.

Stella belt.

'Waar ben je?'

'Op de Weesperstraat.'

'Hoelang duurt het nog? Het begint hier af te lopen. Hurry!'

'Ja, ik kom meteen terug. Geef me twintig minuten.'

Het is wat ambitieus ingestoken qua tijd, maar Stella lijkt tevreden met het antwoord en hangt op. Eva weet inmiddels hoe ze haar bazin tevreden moet houden, ook al werkt ze pas een paar maanden voor haar. Ze was in de zevende hemel toen ze werd aangenomen als junior creative in haar team. Stella is immers zo'n beetje de meest invloedrijke vrouw van de televisiewereld. Ze runt de afdeling waar de programma's worden bedacht en gemaakt bij het grootste tv-productiebedrijf van Nederland. De programma's zijn niet helemaal Eva's smaak, maar ze wil vooral het klappen van de zweep leren kennen. Haar doel is om zo snel mogelijk door te groeien van junior naar senior, want dat betekent meer creatieve vrijheid.

En Stella vindt dat Eva talent heeft. Van het team is ze de enige die ze echt onder haar vleugels neemt. Als Eva daarvoor in ruil in de avonden en de weekenden dienst moet doen als chauffeur om Stella naar allerlei gelegenheden te rijden, vindt ze dat prima. Zo komt ze

tenminste op plekken en evenementen die anders nooit toegankelijk voor haar zouden zijn geweest. Zoals dit gala. Als er ergens een gelegenheid met BN'ers is, is Stella er als de kippen bij. Het is wat haar succesvol maakt, haar programma's scoren omdat ze bomvol spraakmakende mensen zitten.

Eva schrikt op van de commotie op de achterbank. In haar achteruitkijkspiegel ziet ze hoe Max moeizaam overeind komt. Met zijn ogen nog half gesloten leunt hij tegen de hoofdsteun van haar stoel.

'Waagaaweheen, Ernzd?' mompelt hij.

'Eh, ik ben niet...' begint Eva. Maar voordat ze haar zin kan afmaken, zakt Max langzaam opzij, tot hij uit haar achteruitkijkspiegel is verdwenen en ze alleen nog zacht gesnurk hoort. Eva maakt zich ernstig zorgen over hoe ze hem dadelijk uit de auto gaat krijgen en hoopt van harte dat hij niet ergens vierhoog woont.

Ze was vandaag vol zelfvertrouwen de deur uitgegaan, trots op haar outfit: hoge hakken en een gele satijnen jurk. Het was een ode aan Mia uit *La La Land*, haar lievelingsfilm. Ook omdat de hoofdrolspeelster, net als zij, rood haar heeft. Eva had gehoopt dat ze zich, door de opvallende kleur van haar jurk, een keer niet zo onzichtbaar zou voelen, maar het had niet mogen baten. En nu vervloekt ze de jurk en haar schoenen omdat ze absoluut niet geschikt zijn om een dronken volwassen man een trap op te moeten sjouwen.

Als ze Max' straat in rijdt, stelt ze dan ook opgelucht vast dat hij op de begane grond woont én dat er parkeerplek is voor de deur. Nadat ze heeft geparkeerd neemt ze poolshoogte van Max' toestand op de achterbank. Hij ligt inmiddels opgekruld op zijn zij en heeft zijn armen om zich heen geslagen. Weer overvalt Eva het gevoel van medelijden dat ze ook had aan de bar. Voorzichtig duwt ze tegen zijn schouder.

'Wakker worden,' zegt ze zachtjes.

Er komt geen enkele reactie. Eva stapt uit de auto en opent het portier aan de stoepkant. Het is de kant waar Max' benen liggen en

met al haar kracht trekt ze aan zijn enkels. Het heeft geen effect, behalve dat Max zijn knieën nog meer naar zijn borstkas optrekt. Radeloos vraagt Eva zich af wat ze moet doen. Op deze manier gaat ze nooit op tijd terug zijn.

Dan valt haar oog op het stukje ontblote kuit waar de broekspijp van Max omhoog is geschoven. In een opwelling trekt ze haar nagels zachtjes over zijn huid. Het werkt! Ze hoort Max zacht grinniken. Ze doet het nog eens, en nog eens. Tot Max steeds harder lacht en uiteindelijk loom overeind komt. Hij doet een ongecoördineerde poging om haar hand weg te duwen. Nu hij genoeg bij bewustzijn is, grijpt Eva zijn bovenarm en trekt eraan. Tot haar verbazing geeft hij mee. Moeizaam schuift hij naar het einde van de bank en zet zijn voeten op de stoep. Dan knijpt hij zijn ogen stijf dicht en grijpt kreunend naar zijn hoofd. Hij maakt aanstalten om weer te gaan liggen.

‘Nee, nee, nee,’ roept Eva in paniek en ze verstevigt haar grip op zijn arm. ‘Kom, je moet gaan staan. Je bent bijna thuis.’

Max richt langzaam zijn hoofd op en gluurt door één oog langs haar heen. Hij moet zijn huis hebben herkend, want hij staat op en loopt zigzaggend naar zijn voordeur. Terwijl hij er met zijn voorhoofd tegenaan leunt om overeind te blijven, voelt hij in zijn zakken. Eva schiet naar zijn zijde.

‘Hier, ik heb de sleutel.’

Ze opent de deur en zet haar schouder onder Max’ oksel om hem over de drempel te helpen. Op de tast vindt ze de lichtknop en terwijl Max op haar leunt, leidt ze hem stapje voor stapje naar de woonkamer. Ze zet koers naar de grote bank midden in de ruimte. Max kijkt ondertussen in slow motion rond.

‘Hé, didizmijnhuiz,’ zegt hij traag. ‘En didizmijnbank. Hallo, bank.’

Het laatste woord klinkt gesmoord omdat hij zich voorover op het meubel heeft laten vallen. Daar blijft hij roerloos liggen, met zijn gezicht in de zwarte bekleding.

Besluiteloos staat Eva naast hem. Ze kijkt om zich heen. Ze had deze inrichting niet bij Max verwacht, veel strakke meubels en lege oppervlakken. Had hij hier samengewoond met Babette? Waren de meubels haar keuze geweest? Op de klok boven de bank ziet ze dat ze snel moet vertrekken als ze binnen de afgesproken tijd bij Stella wil zijn. Kan ze Max zo achterlaten? Misschien moet ze hem in elk geval even omdraaien. Zoals hij nu ligt, stikt hij misschien.

Ze plant één knie op de bank, zet beide handen tegen zijn schouder en duwt. Omdat Max weer niet meegeeft, gooit ze haar hele lichaam in de strijd en uiteindelijk lukt het haar om hem om te rollen. Ze ligt nu half op Max' borstkas en als ze op wil staan, slaat hij met een gelukzalige zucht zijn armen om haar heen. Hij mompelt iets in haar haar en drukt haar stevig tegen zich aan. Eva ligt er verstijfd bij. *Wat gebeurt er?* Als Max' ademhaling weer regelmatig wordt en zijn grip enigszins verslapt, probeert ze zich voorzichtig los te maken, maar zodra ze beweegt trekt Max haar weer tegen zich aan en dit keer drukt hij zijn lippen op de hare.

'Hmbll!' brengt ze uit. Ze zet haar handen tegen zijn borstkas en duwt, maar ondanks zijn dronken toestand is hij verbazingwekkend sterk. Met gesloten ogen strijkt hij zijn lippen eerst zacht over haar mond en kust haar dan voluit. Eva kan niet ontkennen dat het effect heeft. Max' adem is warm tegen haar huid en ruikt naar whisky. Zijn stoppelbaard schuurt zalig tegen haar kin en de dingen die hij nu doet met zijn tong... Eva sluit haar ogen.

'Babette,' zucht hij tegen haar lippen.

Babette? Shit!

Eva maakt zich met een ruk los en komt overeind. Max' ogen vliegen open. Het is voor het eerst dat ze van zo dichtbij ziet, donker en intens terwijl ze zich op haar gezicht proberen te focussen. Ze voelt haar wangen rood worden.

'Jij bend Babette nied,' stelt hij traag vast. In zijn dronken toestand

lijkt hij slechts licht verbaasd. ‘Wie ben jij?’ Hij laat zijn ogen lodderig over haar gezicht dwalen. ‘Je lijkt wel een engel.’ Hij pakt een lok van haar haar en bekijkt het van dichtbij. Dan kijkt hij haar weer aan. ‘Ben ik dood?’

‘Nee, je bent niet d-’ stamelt Eva, maar Max’ ogen vallen alweer dicht en zijn hoofd zakt langzaam opzij. Voorzichtig krabbelt Eva overeind en als ze zeker weet dat Max weer slaapt, sluipt ze het huis uit en rent naar de auto.

1

Max

Max had het kunnen weten toen hij de kartonnen beker aan zijn lippen zette. De geur die zijn neus binnendrong had niets met koffie te maken. Het rook kunstmatig en bitter, maar dan niet van het goede soort. Koffie mocht best bitter zijn. Sterker nog, hij hield wel van een pittige bak. Maar het zure, zielige excuus voor koffie waar hij zojuist een slok van had genomen was nog niet eens goed genoeg om als afbijtmiddel te gebruiken.

Niet van plan het dubieuze goedje door te slikken draait hij zich om naar de wasbak en spuugt het uit. De inhoud van de beker giet hij er vloekend achteraan. Als hij opkijkt ziet hij in de spiegel het geschrokken gezicht van de jonge vrouw die hem de koffie had gebracht. Ze staat in de deuropening en haar gezicht lijkt nu nog bleker af te steken tegen haar koperrode haar dan toen hij haar vroeg de koffie voor hem te halen.

Max is al geruime tijd backstage bij de talkshow waar hij vanavond te gast is en voor zijn gevoel loopt iedereen met een grote boog om hem heen. Hij had bij aankomst al meteen om koffie gevraagd aan de jongen die hem naar zijn kleedkamer had gebracht, maar er was niets gekomen. Toen hij genoeg had van het wachten had hij de deur opengetrokken en de eerste de beste medewerker op de gang aangesproken. De vrouw had hem eerst een tijdje verbaasd aangekeken en uit-

eindelijk ‘Je hebt een baard...’ gestameld. Hij dacht dat ze niet helemaal goed was, maar ze had zich stotterend uit de voeten gemaakt om even later terug te komen met de beker koffie.

‘Noem je dit koffie?’ moppert hij tegen haar spiegelbeeld.

‘Maar...’ begint ze, om abrupt te zwijgen als hij zich naar haar om-draait.

Met zijn schrijversoog scant hij haar van top tot teen. Ze lijkt op geen enkele manier op de andere meisjes die hier werken. Die zijn allemaal blond met knotjes en hippe kleding. Het is alsof ze hier niet thuishoort, eerder alsof ze door iemand uit een sprookjesboek van Grimm is geknipt en op de moderne achtergrond van de televisiestudio is geplakt. Haar rode, lange haar hangt los en ze heeft een bijzonder gezicht, met hoge jukbeenderen en grote ijsblauwe ogen, die hem nu gekwetst aankijken.

Het irriteert hem.

‘Maar? Maar wat? Wat wilde je zeggen?’ blaft hij haar toe.

De vrouw krimpt ineen en drukt de papieren die ze beetheeft als een schild tegen zich aan.

‘So-sorry, maar zo komt het gewoon uit de automaat,’ verklaart ze.

Max slaakt een vermoeide zucht. Hij wil haar net uitleggen waarom koffieautomaten bij de wet verboden zouden moeten worden, als de jongen die hem eerder naar zijn kleedkamer had gebracht achter haar opduikt.

‘Eva? Heb je even tijd om wat vragen door te nemen in je kleedkamer?’

Kleedkamer? Max is in de war.

‘Je werkt hier niet?’

De vrouw schudt haar hoofd.

‘Waarom zei je dat niet?’ sist hij geïrriteerd.

Ze kijkt hem een moment zwijgend aan en recht dan haar rug.

‘Ik wilde gewoon aardig zijn.’

Zonder zijn reactie af te wachten draait ze zich om en loopt weg.

De jongen werpt hem een verwijtende blik toe en volgt haar dan hoofdschuddend.

Max blijft achter met een vreemd gevoel in zijn maag. Was hij te fel geweest? Hij drukt de gedachte snel weg. Moet ze maar harder zijn. De wereld is niet roze en fluffy. Types als zij kunnen daar maar beter snel achter komen en een dikkere huid kweken.

‘Vrienden gemaakt?’ klinkt het in de deuropening.

Het is Ernst, hij kijkt Max met een cynische lach aan. Max haalt zijn schouders op.

‘Iedereen is gek hier,’ mompelt hij. Dan knikt hij naar de kledingzak in Ernsts hand. ‘Wat is dat?’

Ernst sluit de deur van de kleedkamer en hangt de zak aan een haak. Hij trekt de rits naar beneden en laat de inhoud zien. Het is een donkerblauw pak.

‘Ze hadden je maten nog bij Oger. Rib uit mijn lijf, maar alles voor een goede indruk bij je comeback.’

Max snuift afkeurend. ‘Je had dat geld beter in je zak kunnen houden. Ik ga dat niet dragen. En wil je stoppen met het een comeback noemen?’

‘Wat wil je dan dat ik zeg? Je was drie jaar van de aardbodem verdwenen. Er gingen zelfs geruchten dat je geëmigreerd was. Of dood. Niemand had meer verwacht dat er nog een boek zou komen.’

Ernst haalt het pak uit de zak en vist er een paar bruine leren schoenen en een wit overhemd uit. Max kijkt er meewarig naar.

‘Ik snap niet waarom dit allemaal nodig is,’ zegt hij zuchtend.

‘Eén interview, Max. Dat was de afspraak. Als het aan de uitgever lag zou je de hele week aan de beurt zijn. Wees blij dat je alleen vanavond hoeft, dus *make it count*.’ Ernst geeft het pak en de schoenen aan Max. ‘En doe wat aan dat haar.’

‘Hoezo?’

Ernst knikt naar de spiegel. ‘Kijk naar jezelf. Ik bedoel, leuk dat je

in het bos bent gaan wonen, maar moet je er dan ook meteen uitzien als een kluizenaar met dat lange haar en die baard?’

Max kijkt naar zijn spiegelbeeld en haalt zijn schouders op. ‘Ze doen het er maar mee.’

‘Kom op, Max. Doe even je best. Het is maar één avond, dan mag je weer terug naar dat gat in Drenthe om verder te schrijven.’

Ernst loopt met het overhemd in zijn hand naar de deur. ‘Ik ga even kijken of dit gestreken kan worden.’

‘Succes,’ bromt Max. ‘Ik ben tot nu toe alleen nog maar genegeerd hier.’

‘Met jouw charmes?’ lacht Ernst. ‘Kan ik me niet voorstellen.’

Eva

Ze zeggen wel eens: ontmoet nooit je idolen, dat valt altijd tegen. En dat klopt. Eva kan het bevestigen. Ze had zelfs een tweede ontmoeting nodig om erachter te komen dat Max Mulder gewoon een botte hork is. Niet meer, niet minder. Ze had het die eerste keer waarschijnlijk gemist omdat hij half bewusteloos was. Gelukkig herinnert hij zich er niets meer van, dat bleek wel toen hij haar net op de gang met een lege blik aankeek en eiste dat ze koffie voor hem ging halen. Hij dacht waarschijnlijk dat ze in de studio werkte en dat had ze zo gelaten. Hij zag eruit alsof hij koffie nodig had.

Ze had hem bijna niet herkend. Zijn haar hing nu zowat tot op zijn schouders en hij had een volle baard. Wat een verschil met drie jaar geleden. Ruiger, maar nog steeds erg aantrekkelijk, dat kon ze niet ontkennen. Het duurde even voordat ze had gereageerd en dat irriteerde hem zichtbaar.

‘Hoe moeilijk kan het zijn?’ had hij geblaft. ‘Ik heb er een half uur geleden ook al om gevraagd.’

‘Je hebt een baard!’ was het enige geweest wat ze kon uitbrengen.

Hij had haar aangekeken alsof ze niet helemaal bij haar verstand was en om verdere schade te voorkomen was ze snel op zoek gegaan naar koffie, die overduidelijk niet aan zijn standaard voldeed.

Wát een ondankbare, lompe, onbeschofte –

‘Eva?’

‘Hm?’

Eva kijkt op in het vragende gezicht van de redacteur tegenover haar aan tafel.

‘Uit hoeveel afleveringen bestaat het seizoen?’ vraagt hij, blijkbaar voor de tweede keer.

‘Acht.’

De jongen noteert het op zijn laptop.

‘En zijn er nog andere dingen die jullie erover kwijt willen? Dingen die niet in het persbericht staan?’

Eva denkt na. Nu zou het handig zijn als Stella er al was om dit voorgesprek te doen, maar die vond het zonde van haar tijd om twee uur van tevoren op de set van de talkshow te zijn waar ze vanavond over een nieuw programma komt praten. Eva weet er inhoudelijk alles over, maar niet wat er al verklapt mag worden en wat niet.

‘Is het goed als ik dat straks laat weten? Als Stella er is?’

De jongen kijkt op zijn horloge. ‘Hoe laat is ze er dan?’

‘Ze kan er elk moment zijn.’

‘Hoop ik’, had ze moeten toevoegen. Je wist het maar nooit met Stella. Die hield niet zo’n rekening met andermans schema. Vandaar dat ze Eva vooruit had gestuurd.

De jongen sluit zijn laptop en buigt samenzweerderig naar haar toe. ‘Klopt het, wat ze over haar zeggen?’

Eva is meteen op haar hoede, ze heeft een vermoeden waar hij op doelt. Toch vraagt ze naar de bekende weg. ‘Wat bedoel je?’

‘Ach, kom op. Dat weet je toch wel? Stella Hansen staat bekend als een echte bossbitch. Jij bent haar assistent. Jij kan het weten.’

‘Ik ben haar assistent niet!’

‘O, sorry. Ik dacht...’

De jongen voelt zich duidelijk ongemakkelijk en Eva heeft meteen spijt dat ze zo fel reageerde. Het is een gevoelig punt dat ze na drie jaar nog steeds zo gezien wordt.

‘Ik werk in haar team. Ik denk mee over de programma’s,’ legt ze geduldig uit. ‘En Stella is geen bitch, echt niet. Ze is misschien wat... direct, maar dat mag ook best in haar positie. Ze heeft veel verantwoordelijkheid en ze wil gewoon het beste resultaat.’

‘Hm,’ zegt de jongen. Hij lijkt niet overtuigd. ‘Ik begreep dat er bij de opnamen ook het een en ander is voorgevallen. Dat ze nogal... sturend is.’

Eva slikt. Het programma *Old Love* was een idee van haar geweest, maar nadat ze het aan Stella had gepitcht waren er zo veel dingen aan veranderd dat ze het nauwelijks nog herkende. Ze wilde een oprecht programma maken over oudere mensen die, na het verlies van hun partner of een scheiding, op zoek gaan naar een nieuwe liefde. Ze had het documentairestyle willen doen, gewoon een paar koppels helpen bij hun zoektocht naar echte connectie. Ze wilde er andere senioren mee inspireren, omdat die vaak geen gebruik maken van social media of apps om contact te leggen.

Uiteindelijk is het programma een kruising geworden tussen *Temptation Island* en *Expeditie Robinson*, waar de bejaarde deelnemers gruwelijke fysieke en mentale opdrachten moeten uitvoeren om ‘dinerpunten’ te winnen. Hoe meer punten gewonnen, hoe langer de tijd om met kandidaten van het andere geslacht door te brengen. En in plaats van gewone mensen had Stella een bonte verzameling uitgerangeerde BN’ers op leeftijd bij elkaar gezet. IJdele mannen en vrouwen van wie de carrières in de entertainmentindustrie al jaren niet meer relevant waren en die het meer om de spotlights deden dan om het doel: het vinden van de liefde.

In tegenstelling tot Stella was Eva niet bij de opnamen op Curaçao geweest, maar ze had de geruchten ook gehoord dat er flink gemanipuleerd was door de productie. Als ze erbij was geweest had ze daar zeker niet aan meegedaan. Ze zucht diep. Als ze erbij was geweest had ze nu ook nog steeds een relatie gehad. Ze had haar vriend, Walter, aan een positie als cameraman bij het programma geholpen, maar ze had niet verwacht dat hij daar, op een tropische avond, zou vallen voor de presentatrice.

Het is een extra reden waarom Eva een beetje misselijk wordt als het over *Old Love* gaat. Ze kijkt de jongen tegenover haar aan en is vergeten wat hij haar ook alweer vroeg. Haar gedachten zijn in beslag genomen door Walter en ze voelt de tranen prikken. Ze mist hem en haat het dat ze straks weer in een leeg huis thuis zal komen, ook al is het allemaal haar eigen schuld. Als ze Walter meer aandacht had gegeven waren ze vast nog samen. Maar ze was te druk geweest met haar werk en ze zagen elkaar veel te weinig, ondanks het feit dat ze samenwoonden. Nu ziet ze op Instagram mooie foto's van hem en zijn nieuwe vriendin voorbijkomen en probeert ze blij voor hem te zijn, ook al doet het pijn.

Eva werkt hard aan haar doel om senior creative te worden, maar ondanks alle aandacht van Stella en het extra werk dat ze haar toeschuift om ervaring op te doen zit ze nog steeds op hetzelfde niveau. Stella beweert bij hoog en bij laag dat ze Eva de kans geeft 'alles van dichtbij af te kijken' door haar vliegtickets en hotels te laten boeken, vergaderingen uit te laten typen, afspraken in te laten plannen en haar als bob mee te nemen naar feestjes. En, toegegeven, zo komt Eva inderdaad op gelegenheden waar ze volgens Stella aan haar netwerk kan werken, maar het grootste deel van de tijd voelt ze zich ongemakkelijk. Ze heeft niet de flair van Stella, noch de behoefte om in het middelpunt van de belangstelling te staan. Bovendien moet ze door al het extra werk haar gewone werk in haar eigen tijd inhalen en als ze er-

over klaagt beweert Stella dat zij dat ooit ook allemaal heeft moeten doen.

‘Het is een investering in je toekomst,’ krijgt ze dan te horen.

Heel soms heeft Eva het gevoel dat Stella het wel makkelijk vindt en haar expres geen promotie laat maken, maar dan doet of zegt ze weer iets waardoor Eva zich schaamt dat ze überhaupt aan Stella is gaan twijfelen. Zo geeft Stella haar regelmatig complimenten over haar ideeën en doet ze erg haar best om die ideeën uitgevoerd te krijgen. Meestal in een veel plattere versie dan Eva het had bedoeld, zoals bij *Old Love*, maar toch, het waren háár ideeën. Dat geeft Eva het vertrouwen dat het wel goed gaat komen met die promotie en dan zal ze eindelijk het soort programma’s kunnen maken waar haar hart ligt: feelgoodtelevisie. Programma’s waar mensen blij van worden, niet uit leedvermaak of sensatie, maar omdat het de mooie, oprechte kanten van mensen laat zien. Programma’s die Eva vroeger zelf keek als ze zich alleen voelde. Dat is haar droom en daarvoor is ze bereid keihard te werken, zelfs als dat betekent dat ze haar liefdesleven voorlopig op een laag pitje moet zetten.

‘Joehoe, Eef?’ klinkt het op de gang.

Eva veert op, haar bazin is in aantocht.

‘Ah, daar ben je!’ roept Stella terwijl ze de kleedkamer in komt en haar Chanel-tas op de tafel zet. ‘Poeh, wat is het hier wárm.’ Ze schudt haar jas uit en geeft hem aan Eva, dan merkt ze de jongen op en steekt haar hand uit.

‘Stella Hansen.’

De jongen staat op en stelt zich voor.

‘Nu u er toch bent, kan ik u nog een paar vragen stellen?’

Stella zucht. ‘Nou, vooruit. Als je maar geen “u” meer tegen me zegt.’

Eva staat op om Stella haar stoel te geven en de jas op te hangen. Stella legt een hand op haar arm. ‘Och, Eef, voor ik het vergeet – heb je de visagie al verteld over –’

‘Je allergieën? Ja. Ze hebben vegan producten, en wat ze niet hebben heb ik zelf meegenomen.’

Stella glimlacht tevreden naar Eva. Als ze naar de jongen kijkt trekt hij veelbetekenend een wenkbrauw op. Eva negeert de boodschap die ze erin leest: *assistent!*

Stella’s aandacht wordt getrokken door iemand die langs de kleedkamer loopt.

‘Ernst? Ernst Brouwer?’

De man stopt en steekt zijn hoofd om de hoek. Eva herkent hem van het benefietgala drie jaar geleden.

‘Stella Hansen! Dát is lang geleden.’ De man stapt de kleedkamer in, hij heeft een kledinghanger met een wit overhemd in zijn hand. Hij en Stella geven elkaar een luchtkus. ‘Hoe is het, ouwe heks?’

Stella draait met haar ogen. ‘Zeg jij maar niks, je bent nog steeds een jaar ouder dan ik.’

Ze draait zich om naar Eva. ‘We kennen elkaar van vroeger, zelfde studentenvereniging.’ Ze wappert haar hand tussen Eva en de man. ‘Eva de Jong, Ernst Brouwer.’

‘We hebben elkaar al eens ontmoet—’ begint Eva, maar Ernst knikt alleen vaag naar haar en richt zich weer tot Stella.

‘Waarom ben je hier?’ vraagt hij.

‘Nieuw programma, *Old Love*. Begint zaterdag op primetime. We verwachten er veel van.’

‘En waarom moet jij dan op tv om erover te vertellen? Dat schrikt de mensen toch alleen maar af?’

Ernst grinnikt vals en Stella lacht met hem mee. Eva is verbaasd, ze heeft nog nooit meegemaakt dat Stella zich zo laat beledigen, ook al is het in de vorm van een grapje. Misschien is het een studentenvereniging-ding?

‘Tja, om de een of andere reden vragen ze mij altijd om over de nieuwe programma’s te komen praten.’

‘Hm, dat heeft vast niets te maken met het feit dat deze talkshow ook van je baas is?’

Stella lacht Ernsts sceptische opmerking luchtig weg. ‘En jij? Waarom ben jij hier?’ vraagt ze ten slotte.

Ernst wijst met een duim over zijn schouder. ‘Max Mulder.’

‘O, ja. Die is ook weer boven water, hoorde ik. Waar had je hem al die tijd verstopt? In de kelder onder je huis?’

‘Daar ligt alleen maar hele goede wijn, zoals je weet.’

‘Nou, zo ver wil ik niet gaan. Je hebt je eigen smaak altijd zwaar overschat. Anyway, Max Mulder, wat is het verhaal nou? Hij is jaren uit de picture geweest. Waarom? Writer’s block? Liefdesverdriet? Het was allemaal vlak na die hele shitshow met Babette Hofman, als ik me niet vergis.’

Ernst haalt zijn schouders op. ‘Wat doet het ertoe? Hij is terug. Zijn nieuwe boek komt morgen binnen bovenaan de bestsellerlijst en ik ben in onderhandeling met Amerika voor de filmrechten van de hele serie. Inclusief het deel dat hij nu aan het schrijven is.’

Hij glimlacht triomfantelijk naar Stella. Dan gebaart hij naar de redacteur en houdt het overhemd omhoog. ‘Kan iemand dit strijken?’

De jongen fronst. ‘Nee. We zijn een talkshow, geen modeshow, maar er is vast ergens een strijkbout om te gebruiken. Ik zal eens vragen.’

De jongen verlaat de kleedkamer en Ernst volgt hem. Eva moet zich inhouden om niet achter hem aan te lopen om aan te bieden het hemd te strijken. Max Mulder is immers een botte hork. Niet meer, niet minder.